

Les poblacions del sud del Líban, i en menor mesura les del nord d'Israel també, viuen ostatges d'una guerra no declarada, però constant: la que lliuren a la part meridional del país dels cedres l'exèrcit israelià i la guerrilla xiïta de Hezbol·lah.

Terra d'ostatges

Dilluns 18 d'agost. Un cotxe que viatjava a ple sol del migdia entre Jezzín i Marjayun, al sud del Líban, queda destrossat per una bomba que l'esperava al costat de la carretera. Entre la ferralla, dos cossos joves: el d'un noi de 16 anys i el de la seva germana de 14. Eren els nebots del comandant en cap a Jezzín de l'Exèrcit del Sud del Líban (ESL): la milícia entrenada, equipada i pagada per Israel per fer de força de xoc en la guerra sense quarter que l'estat jueu lliura contra la guerrilla xiïta libanesa de Hezbol·lah al sud del país dels cedres.

Embogit per l'odi, el comandant de Jezzín, probablement sense consultar el seu cap, el general Lahad, ni els comandaments israelians, va decidir obrir foc d'obusos indiscriminadament contra la ciutat libanesa de Sidó on van morir 7 civils: començava així l'última escalada militar al sud del Líban. Un darrer episodi que ha aportat llum sobre l'elaborada estratègia de Hezbol·lah en la lluita contra l'ocupació israeliana.

Els guerrillers xiïtes, des que van acordar amb el govern israelià l'abril de l'any passat no atacar les poblacions civils del Líban i del nord d'Israel, han centrat la seva capacitat ofensiva contra l'enclavament de Jezzín: una petita regió sota control de l'ESL, però que està separada de la zona d'ocupació israeliana i on l'exèrcit hebreu no té desplegades tropes regulars permanentment. És com una illa en un mar de bandera xiïta on les organitzacions Hezbol·lah i Amal actuen lliurement.

Jezzín, de fet, és el punt feble de

l'estructura d'ocupació israeliana i Hezbol·lah sap que una victòria aquí els obriria un passadís estratègic entre el seu feu de la vall del Beqà, per on entren les armes procedents de l'Iran a través de Síria, i les planes costaneres on hi ha les principals ciutats libaneses. Una victòria aquí, a més, seria un cop probablement decisiu per a la minvada moral de les milícies de l'ESL, una guerrilla mercenària d'Israel, d'uns 3.000 homes, odiats per la majoria de libanesos

Difícilment Israel pot aconseguir la pau amb el Líban sense comptar amb Síria, que usa aquest conflicte per recuperar els alts del Golan.

i sempre amenaçats d'haver d'afrontar penes sumàries en cas que Israel i el Líban arribin a un acord de pau. De fet, el seu cap, el general libanès rebel, de confessió cristiana, Antoine Lahad, ja ha estat condemnat a mort en absència i té la seva família a l'exili. Al Líban asseguren que ell mateix ha demanat refugi a França per quan arribi el moment de fugir.

En aquest context, doncs, no és estrany que l'ESL es despengi cada vegada més amb accions unilaterals com la de Sidó, sense consultar el patró israelià. Seria una manera d'assegurar-se que Israel

continua implicat al Líban. I així ho aprecia també la premsa israeliana, que va criticar l'actuació dels milicians i unànimement ha demanat al govern de Jerusalem que augmenti el control a l'ESL per evitar agreujar el conflicte amb Hezbol·lah.

El Vietnam israelià. L'últim revés de l'exèrcit israelià a la zona va arribar fa dues setmanes quan els guerrillers xiïtes i l'exèrcit libanès van descobrir de nit 16 comandos israelians, prop de Zrariyé, al sud de Sidó, acabats de desembarcar per dur a terme una operació secreta de càstig. Els van sotmetre a una autèntica cortina de foc: 12 soldats israelians hi van morir; entre ells un tinent coronel. L'endemà el primer ministre israelià ho qualificava com "una de les pitjors tragèdies que mai no ens han passat". Era, de fet, la pèrdua més important des que Israel es va retirar del Líban el 1985 fins a la franja que encara ocupa al sud i que anomena, enganyosament, "zona de seguretat".

En 12 anys, cap govern d'Israel no ha sabut sortir d'aquesta franja, un territori que els líders de Hezbol·lah qualifiquen amenaçadorament de Vietnam israelià. La resolució 425 del Consell de Seguretat de l'ONU obliga l'exèrcit d'ocupació a evacuar tot aquest territori que s'estén una mitjana de 15 quilòmetres de profunditat dins de sòl libanès al llarg dels 110 quilòmetres de frontera comuna. Són les restes que li queden de l'única guerra que Israel no ha guanyat, la que va iniciar el 1982 quan va invadir la meitat del territori libanès, Beirut inclòs,

ARXIU / EFE

amb l'ambició quimèrica d'instalar-hi un govern cristià aliat després de derrotar l'OAP.

Oposició imbatible. Aquell deliri de grandesa de la dreta israeliana va costar prop de 700 baixes a l'exèrcit i des d'aleshores s'hi han anat sumant nous morts setmana a setmana davant un enemic més letal: l'OAP, efectivament, havia estat batuda, però ha aparegut una nova oposició armada local, Hezbol·lah, militarment imbatible perquè actua en terreny propi. La majoria dels 125.000 libanesos que viuen als

167 pobles de la franja ocupada són xiïtes. I també són xiïtes l'àmplia majoria del mig milió de libanesos que hi ha just al nord d'aquesta regió. És una població obligada a tancar files amb els guerrillers perquè és ostatge entre dos contendents i les seves terres són camp de batalla d'una guerra de desgast.

Amb ells, comparteixen una sort similar, encara que molt menys violenta, els veïns del nord d'Israel, que viuen a l'anomenat dit de la Galilea, a localitats com Qiryat Shemona o la vall Emeq-Hula. Hezbol·lah ha aconseguit ampliar

Comando suïcida de la guerrilla xiïta Hezbol·lah. Aquest grup és militarment imbatible al sud del Líban. L'àmplia majoria dels libanesos que viuen a la franja ocupada pels israelians i els seus voltants són xiïtes.

l'abast dels coets Katiuxa fins a 40 quilòmetres i bé que són força imprecisos provoquen un gran impacte psicològic entre l'opinió pública israeliana, que veu amb frustració com després de prop de 20 anys d'intervenir al Líban amb l'excusa de donar seguretat a Galilea, aquesta regió continua estant a l'abast dels enemics libanesos de torn.

Israel, de fet, el que busca és una sortida el més honorable possible d'aquest laberint. Repetidament ha ofert la seva retirada al govern de Beirut si firma un acord de pau i es compromet a garantir que no hi haurà més atacs des del seu territori contra sòl israelià. L'executiu libanès, però, demana una retirada incondicional i, sobretot, transcendeix en la seva posició el pes decisiu que té Síria al Líban i que impedeix Beirut d'arribar a acords de pau per separat amb Israel.

El fet és que el Líban forma part de l'estratègia de Síria. És el territori a través del qual Damasc fa la guerra per interposició amb Israel. No hi haurà pau amb el Líban sense una pau amb Síria i, per tant, Hezbol·lah que s'arma a través de Damasc no cessarà fins que els sirians no vegin encarrilat el retorn dels alts del Golan ocupats també per Israel. Mentrestant, centenars de milers de ciutadans continuaran sent ostatges d'aquesta guerra de desgast.

Joan Roura